

Orfeus dospel z chlapca na muža a osud ho viedol do ďalekých krajín. Kam šiel, tam prinášal radosť. Očarení ľudia nevedeli, či majú skôr obdivovať Orfeovu hudbu a hlas, alebo sa majú nechať unášať krásnymi príbehmi, o ktorých spieval. Ba vraví sa, že nad hlavou spievajúceho Orfea sa zlietali krdle utešených vtákov, z chladných prúdov riek vyskakovali šupinaté ryby a všetky zvieratá zabudli na dravosť aj na plachosť: bok po boku sa ocitli líška a zajac, vlk a baránok, mačka a myš. Nikto sa nikoho nebál, nikto nikomu neublížoval. Všade okolo Orfea vládol pokoj a radosť.

Keď sa po veľkom putovaní Orfeus vrátil do rodného kraja, jeho spev bol ešte nádhernejší, jeho príbehy ešte čarovnejšie. Všetci ho počúvali so zatajeným dychom. Struny lýry akoby rozochvievali slnečné lúče a zlatý svit sa premieňal na sladké tóny. Kvety dvíhali rozkvitnuté hlávky a stromy sa skláňali, aby lepšie počuli jeho hudbu a spev.

Raz ráno sa Eurydika vybrala do blízkeho lesa, netušiac, že tam sa má vyplniť jej neblahý osud. Veselo kráčala po kamenistom chodníku, zbierala lesné plody a celý čas myslela na svojho muža. K ušiam jej doliehal šum stromov, zurčanie potoka a šepot vodných víl, niekdajších družiek. Zamierila k nim a vtom ucítila ostrú bolesť. Zjajkla. Čierna zmija, čo sa tam vyhrievala na kameni, jej zaľala ostré zuby do bieleho článku. Eurydika klesla v mrákotách na zem, nestihla ani zavolať mužovo meno.